

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **EUROPLAKAT spol. s r.o.**, se sídlem Praha 8, Křižíkova 148/34, IČ: 40614832, zast. JUDr. Petrem Pýchou, advokátem se sídlem Praha 1, Žatecká 41/4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2010, sp. zn.: S-MHMP 749237/2009/OST/Sv/Jn

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Úřad městské části Praha 8, odbor výstavby rozhodnutím ze dne 10.8.2009 č.j. MCP8 084367/2009 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) zakázal podle § 127 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) změnu v užívání stavby „1 ks neosvětleného jednostranného reklamního zařízení společnosti EUROPLAKAT, s.r.o. typu T1 o velikosti 5,1 x 2,4 m umístěného po pravé straně komunikace Cínovecká ve směru do centra v Praze 8 (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. 534/11 v katastrálním území Střížkov. Podle oznámení žalobce ze dne 27.7.2009 měla změna v užívání stavby spočívat v prodloužení doby užívání stavby pro reklamu.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě nejprve konstatoval, že správní orgány obou stupňů záměr žalobce na změnu užívání stavby vyhodnotily tak, že je v rozporu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy. Žalovaný sice dospěl k závěru, že neobstojí původní názor správního orgánu I. stupně, že návrhu žalobce nelze vyhovět, protože podle územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy je stavba umístěna v nezastavěném území, přesto věc vyhodnotil tak, že stavba by byla umístěna v rozporu s platným územním plánem, neboť pozemek parc. č. 534/11 v k.ú. Střížkov je v územním plánu označen pro funkční využití IZ – izolační zeleň, a tedy je místě navrhovanou změnu zakázat. Dle přesvědčení žalobce je však zásadní skutečnost, že umístění reklamních zařízení v zastavěném území obce, byť spadají pod zákonnou klasifikaci stavby pro reklamu, není územním plánem, včetně územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, jakkoliv upravováno. Jinak řečeno, stavby pro reklamu jsou mimo měřítko, se kterým územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy pracuje, a ve kterém jsou tyto stavby regulovány. Vzhledem k tomu nejenže nelze zřízení stavby pro reklamu automaticky hodnotit jakožto porušení regulativu nezastavitelnosti území, ale totéž se vztahuje k omezením stanoveným územním plánem z hlediska funkčního využití.

Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvádí, že „přezkoumáním stavby bylo zjištěno, že negativně ovlivňuje rozvoj zeleně“, nicméně z obou rozhodnutí správních orgánů ani ze spisu dle žalobce nevyplývá, kdy a kým bylo takové přezkoumání provedeno, na základě jakých procesních úkonů a jakými důkazními prostředky, a zcela absentuje jakékoliv odůvodnění, v čem spočívá negativní ovlivnění zeleně. Žalobce je přesvědčen, že konstatování o přezkoumání vztahu stavby ke sledovaným cílům územního plánování je pouze formální a že prvoinstanční správní orgán ani žalovaný ve skutečnosti neučinili v řízení žádný úkon, který by s tímto souvisel. Napadené správní rozhodnutí je v důsledku nedostatečného odůvodnění nepřezkoumatelné. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí zároveň správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu se základními zásadami správního řízení stanovenými v § 2 správního řádu. Pokud snad žalovaný nebo prvoinstanční správní orgán takové úkony učinil, pak o nich není záznam ve správním spisu, ani o nich nebyl žalobce jakkoliv informován, natož aby mu byla dána možnost se k nim vyjádřit nebo jich být účasten.

Pokud nedošlo ke změně charakteru území, kde bylo reklamní zařízení (stavba pro reklamu) umístěno, měly správní orgány dle žalobce postupovat v souladu se zásadou vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu, tedy aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud tedy v předchozím řízení bylo reklamní zařízení - stavba, byť na dočasnou dobu, povolena, pak mělo být žádosti o změnu jejího užívání vyhověno, neboť žalobce splnil veškeré podmínky pro vydání souhlasu se změnou užívání stavby.

Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je vzhledem ke špatnému označení pozemku ve výrokové části rozhodnutí zmatečné, neboť není zřejmé, zda se jedná pouze o vadu v psaní, nebo zda správní orgány skutečně posuzovaly umístění zařízení v k.ú. Libeň namísto správného k.ú. Střížkov.

Vzhledem k výše uvedenému je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí trpí procesními vadami a že žalovaný ignoroval skutečnosti uváděné žalobcem na podporu jeho žádosti a nezjistil dostatečně skutkový stav věci tak, aby mohl ve věci řádně rozhodnout.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětný pozemek parc. č. 534/11 v k.ú. Střížkov se nachází v ploše IZ - izolační zeleň; Zeleň s ochrannou funkcí, oddělující plochy technické a dopravní infrastruktury od jiných funkčních ploch. *Funkční využití*: Výsadby dřevin a travní porosty. *Doplňkové funkční využití*: Drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory, nezbytná plošná zařízení a liniová vedení technického vybavení. *Výjimečně přípustné funkční využití*: Komunikace vozidlové, parkovací a odstavné plochy se zelení, čerpací stanice pohonných hmot, stavby, zařízení a plochy pro provoz PID, nadřazená plošná zařízení a liniová vedení TV, stavby a zařízení sloužící železničnímu provozu (to vše při zachování dominantního podílu zeleně na pozemku). Stavby pro provoz a údržbu (související s vymezeným funkčním využitím).

Předmětná stavba pro reklamu je řešena jako masivní ocelová konstrukce s hlubokým založením a velkou výlepkovou plochou. Protože se nachází v ploše IZ - izolační zeleň, svým masivním provedením negativně ovlivňuje rozvoj zeleně nejen tím, že zeleni stíní a zabírá prostor pro její růst, ale v neposlední řadě také tím, že pro svou existenci vyžaduje, aby v nezanedbatelném prostoru mezi pozorovatelem (konzumentem reklamy) a stavbou pro reklamu byla udržována holá plocha bez dřevin či křovin, které by bránily ve výhledu na reklamní sdělení předmětnou stavbou poskytované. Tuto skutečnost nebylo třeba nijak zvlášť prokazovat, neboť se jedná o všeobecně známý fakt, tedy notorietu, a tato skutečnost vyplývá z dokumentace předložené žalobcem k ohlášení změny v užívání stavby.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem odvolatele, že stavby pro reklamu nejsou v plochách IZ uvedeny. Při umísťování staveb pro reklamu ve funkčních plochách určených obecně pro zeleň je však nutno záměr posoudit z hlediska ovlivnění funkčního systému této plochy a ochrany krajinného rázu. Přezkoumáním předmětné stavby pro reklamu bylo zjištěno, že negativně ovlivňuje krajinný ráz, rozvoj a kvalitu volně rostoucí flory a volně žijící fauny, a lze tedy posoudit, že není v souladu se záměry územního plánování. Proto bylo nutné změnu v užívání stavby zakázat. Tvzení žalobce o automatickém posouzení není příslušné, neboť žalovaný z tohoto důvodu jeho odvolací námitky nezamítl. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že „se lze ztotožnit se závěrem odvolatele, že vzhledem k platnému ÚPn „... nelze automaticky zřízení stavby pro reklamu hodnotit jakožto porušení regulativu nezastavitelnosti území...“ Stavební úřad však vytykaným způsobem nepostupoval. Stavební zákon považuje „reklamní zařízení“ od 1.1.2007 za „stavby pro reklamu“, reagujíc tak na nárůst počtu, plochy, jakož i rozmachu staveb pro reklamu. Při umísťování staveb pro reklamu ve funkčních plochách určených obecně pro zeleň je však nutno záměr posoudit z hlediska ovlivnění funkčního systému této plochy a umožnění rozvoje zeleně. Přezkoumáním předmětné stavby pro reklamu bylo zjištěno, že zabírá prostor pro růst zeleně a negativně tak ovlivňuje její rozvoj a lze tedy posoudit, že není v souladu se záměry územního plánování a bylo tedy nutné změnu v užívání zakázat“. Žalovaný se stavbou zabýval individuálně a z předloženého spisu posoudil, že předmětná stavba negativně ovlivňuje krajinný ráz, rozvoj a kvalitu volně rostoucí flory a volně žijící fauny, a bylo tedy nutné změnu v užívání zakázat.

Nedůvodnost námitek žalobce týkajících se nedostatečného odůvodnění otázky, proč je třeba předmětnou stavbu pro reklamu v daném případě zakázat, tak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Veškeré poznatky, na jejichž základě dospěl ke svým závěrům, žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Zdrojem těchto poznatků je správní spis předložený stavebním úřadem, a tedy především ohlášení, tedy úkon samotného žalobce. Jelikož v dané věci nebylo jiných

účastníků řízení, nebylo třeba se zjištěními učiněnými z podání žalobce jako jediného účastníka řízení nikoho seznamovat. Materiály, z nichž žalovaný vycházel, byly předloženy žalobcem a jeho tvrzení o „*neuskutečněných či nezaznamenaných úkonech správních orgánů*“ jsou tedy zjevně nesprávná. Žalovaný v této souvislosti poukázal především na fotodokumentaci předmětné stavby, předloženou žalobcem k podanému ohlášení změny v užívání stavby.

K žalobnímu tvrzení, že napadeným rozhodnutím byl porušen princip předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť stavba byla povolena na dobu určitou a doba jejího trvání již byla prodlužována, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nevzal v úvahu skutečnost, že umístění stavby pro reklamu (podle dřívějších předpisů reklamního zařízení) je dle ÚPn v dané ploše v zásadě výjimečné. V souladu s namítaným principem však není požadavek žalobce, aby mu taková výjimka byla povolována automaticky. V době povolení předmětné stavby bylo možné posuzovat tuto stavbu v souladu se zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, jako reklamní zařízení, přičemž uvedený zákon neukládal stavebním úřadům povinnost zkoumat, zda navrhovaná reklamní zařízení jsou v souladu se záměry územního plánování. Vzhledem k účinnosti nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., došlo ke změně právní klasifikace předmětného reklamního zařízení na stavbu pro reklamu a z této skutečnosti vyplynula i povinnost zkoumat soulad této stavby se záměry územního plánování. Se závěrem stavebního úřadu, že ohlášenou změnu v užívání bylo důvodné zakázat, je třeba se ztotožnit. Nedošlo totiž ke změně ÚPn, ale ke změně právní klasifikace předmětného reklamního zařízení, jež se nově posuzuje jako stavba pro reklamu ve smyslu ust. § 3 odst. 2 stavebního zákona. Namítaná změna v postupu stavebního úřadu proto není porušením zásady předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů namítané žalobcem, nýbrž aplikací nového právního předpisu.

Uvedenou legislativní změnou došlo k výrazné změně právního statusu (nejen) předmětné stavby pro reklamu. Zákonodárce v § 3 odst. 2 stavebního zákona výslovně stanovil, že „... *zařízení o celkové ploše větší než 8m² se považuje za stavbu pro reklamu*“. Touto legislativní změnou vznikla při posuzování staveb pro reklamu stavebním úřadům nová povinnost, resp. nová podmínka pro další existenci staveb pro reklamu umístěných v plochách určených zeleni, totiž povinnost dle § 126 odst. 3 stavebního zákona. Dle tohoto ustanovení je stavební úřad povinen mimo jiné přezkoumat, zda je navrhovaná změna v užívání stavby v souladu se záměry územního plánování. Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona „*územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.*“ Předmětná stavba pro reklamu není v souladu s tímto cílem a v dané ploše IZ pro ni proto není místa.

Protože ve výroku napadeného rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno katastrální území, v němž se předmětná stavba pro reklamu nalézá, vydal žalovaný ve smyslu ust. § 70 správního řádu dne 12.1.2011 opravné rozhodnutí č.j. MHMP 33342/2011/OST, jímž nesprávně uvedené označení katastrálního území („k.ú. Libeň“) nahradil správným údajem „k.ú. Střížkov“.

Městský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 27.7.2009 podal žalobce u Úřadu městské části Praha 8 oznámení změny v užívání stavby podle § 127 stavebního zákona, spočívající v prodloužení lhůty trvání stavby pro reklamu /jednostranné 5,10 x 2,40 m/, povolené dne 27.8.2007 rozhodnutím č.j. OV/P8/2007/0796/Mě/5 jako stavba dočasná do 31.7.2007. Jako přílohu oznámení připojil mj. technický výkres reklamního panelu, ze kterého je zřejmé, že předmětem řízení je stavba pro reklamu s rámem pro výlepovou plochu o rozměrech 2,4m x 5,1m, celkem tedy 12,24m², stojící na dvou nosných sloupech ukotvených v betonovém základu. Stavba dosahuje výšky 4,2 m.

Dne 10.8.2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobcem požadovanou změnu užívání stavby zakázal, neboť dospěl k závěru, že stavba není v souladu se záměry územního plánování, konkrétně s územně plánovací dokumentací – územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9.9.1999 a vyhláškou č. 32/1999 Sb., hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 2.9.2009 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v následně podané žalobě. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že stavební zákon považuje entity nazývané dosud „*reklamní zařízení*“ od 1.1.2007 za „*stavby pro reklamu*“, reagujíc tak na nárůst počtu, plochy, jakož i významu fenoménu staveb pro reklamu. Z hlediska územního plánu jsou stavby pro reklamu sice mimo měřítko, se kterým ÚPn pracuje, a ve kterém jsou stavby regulovány. Při umisťování staveb pro reklamu ve funkčních plochách určených obecně pro zeleň je však nutno záměr posoudit z hlediska ovlivnění funkčního systému této plochy a umožnění rozvoje zeleně. Přezkoumáním předmětné stavby pro reklamu bylo zjištěno, že negativně ovlivňuje rozvoj zeleně, a lze tedy posoudit, že není v souladu se záměry územního plánování a bylo tedy nutné změnu v užívání zakázat. Žalovaný dále uvedl, že sice nedošlo ke změně funkčního využití území dle ÚPn, došlo ale ke změně právní klasifikace stavby. V době povolení předmětné stavby bylo možné kvalifikovat předmětnou stavbu v souladu se zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, jako reklamní zařízení. Tento zákon neukládal stavebním úřadům povinnost zkoumat, zda navrhovaná reklamní zařízení jsou v souladu se záměry územního plánování. Vzhledem k účinnosti stavebního zákona č. 183/2006 Sb., došlo ke změně právní klasifikace předmětného reklamního zařízení na stavbu pro reklamu a z této skutečnosti vyplynula i povinnost zkoumat soulad této stavby pro reklamu se záměry územního plánování. Z tohoto důvodu žalovaný přisvědčil závěru stavebního úřadu, že ohlášenou změnu v užívání stavby bylo nutno zakázat. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí neztotožnil s odvolací námitkou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce neuvedl, zda vydané rozhodnutí odporuje veřejnému zájmu, okolnostem daného případu, zda stavební úřad rozhodl rozdílně od dalších případů či jaký veřejný zájem existence předmětné stavby pro reklamu reprezentuje. K tomu dodal, že v současné době

v odvolacích řízeních přezkoumává celou řadu rozhodnutí stavebního úřadu, jimiž v různých případech a různým subjektům byla změna v užívání stavby pro reklamu, spočívající v době jejího užívání, zakázána. Žalovaný se neztotožnil ani s odvolací námitkou žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje žádné relevantní odůvodnění, neboť stavební úřad mj. uvedl, že takto bylo rozhodnuto proto, že předmětná stavba pro reklamu je umístěna v ploše IZ – izolační zeleň, jejíž hlavní funkcí je funkce ochranná, tedy oddělení ploch technických a dopravní infrastruktury od jiných funkčních ploch, přičemž funkci této plochy nelze narušovat stavbami, mimo těch, jejichž umístění ÚPn výslovně připouští.

Opravným rozhodnutím ze dne 12.1.2011 č.j. MHMP 33342/2011/OST vydaným podle § 70 správního řádu žalovaný opravil zjevnou nesprávnost ve výroku napadeného rozhodnutí tak, že nesprávně uvedené označení katastrálního území, v němž je předmětná stavba pro reklamu umístěna, tj. „k.ú. Libeň“ nahradil údajem „k.ú. Střížkov“.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, se zařízením pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu.

Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.

Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.

Podle § 126 odst. 3 stavebního zákona změna v užívání stavby musí být v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.

Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad vydá souhlas se změnou v užívání stavby na základě oznámení osoby, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání, a závazná stanoviska dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy.

Podle § 127 odst. 2 stavebního zákona jestliže stavební úřad se změnou v užívání stavby souhlasí, zašle do 30 dnů ode dne jejího oznámení souhlas tomu, kdo změnu oznámil.

V opačném případě rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, ve stejné lhůtě změnu v užívání stavby zakáže. Pokud stavební úřad ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení nevyjádří se změnou v užívání stavby souhlas ani ji nezakáže, má se za to, že se změnou v užívání stavby souhlasí.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Skutečnost, že územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy výslovně neupravuje umístování staveb pro reklamu v zastavěném území obce, neznamená, že stavby tohoto druhu lze umísťovat bez jakéhokoliv omezení. Z územního plánu je zřejmé, že pozemek, na kterém předmětná stavba stojí, se nachází v ploše IZ - izolační zeleň. Tato plocha je územním plánem definována jako *„zeleň s ochrannou funkcí, oddělující plochy technické a dopravní infrastruktury od jiných funkčních ploch.“* Územní plán současně stanoví funkční využití dané plochy, a to následujícím způsobem: *„Výsadby dřevin a travní porosty. Doplňkové funkční využití: Drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory, nezbytná plošná zařízení a liniová vedení technického vybavení. Výjimečně přípustné funkční využití: Komunikace vozidlové, parkovací a odstavné plochy se zelení, čerpací stanice pohonných hmot, stavby, zařízení a plochy pro provoz PID, nadřazená plošná zařízení a liniová vedení TV, stavby a zařízení sloužící železničnímu provozu (to vše při zachování dominantního podílu zeleně na pozemku). Stavby pro provoz a údržbu (související s vymezeným funkčním využitím)“*. Je zřejmé, že umístění stavby pro reklamu není s takto vymezeným funkčním využitím plochy izolační zeleně v souladu.

Závěr žalovaného, že se v daném případě jedná o stavbu pro reklamu dle § 3 odst. 2 stavebního zákona, žalobce ničím nezpochybnil. Vzhledem k této skutečnosti bylo povinností správního orgánu při posouzení žalobcova oznámení změny v užívání stavby posoudit podle § 126 odst. 3 stavebního zákona, zda je změna v užívání stavby mj. též v souladu se záměry územního plánování. Vzhledem k výše citovanému funkčnímu využití plochy IZ - izolační zeleň v územním plánu žalovaný právem dovodil, že prodloužení lhůty trvání předmětné stavby pro reklamu není v souladu se záměry územního plánování. Žalovaný v tomto směru přílehlavě konstatoval, že hlavní funkcí plochy IZ – izolační zeleň je funkce ochranná, tedy oddělení ploch technických a dopravní infrastruktury od jiných funkčních ploch, a tuto funkci nelze narušovat prováděním staveb na dané ploše, s výjimkou takových staveb, jejichž umístění územní plán výslovně připouští. Mezi ně však stavby pro reklamu nepatří.

Pokud žalobce namítl, že z rozhodnutí správních orgánů ani ze spisu nevyplývá, kdy a kým byla předmětná stavba přezkoumána, na základě jakých procesních úkonů a jakými důkazními prostředky, soud k tomu uvádí, že posouzení charakteru stavby správní orgán provedl výlučně na základě těch podkladů, které mu žalobce sám předložil a žádné další

šetření neprováděl, neboť to nebylo zapotřebí. Způsob provedení stavby, zejména pokud jde o její rozměry, je zřejmý z „Technického výkresu reklamního panelu“, který je součástí spisového materiálu. Nutno dodat, že správní orgán nebyl povinen provádět žádné další dokazování ohledně předmětné stavby, jak se mylně domnívá žalobce. Ustanovení § 127 odst. 2 stavebního zákona totiž výslovně stanoví, že rozhodnutí, kterým stavební úřad změnu v užívání stavby zakáže, je prvním úkonem v řízení. V souladu s tímto ustanovením správní orgán při posouzení věci samé vycházel toliko z údajů obsažených v oznámení změny v užívání stavby a jejích příloh. Neobstojí tak námitka, že správní orgán v rozporu s § 3 správního řádu v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav věci.

Závěr žalovaného, že předmětná stavba negativně ovlivňuje rozvoj zeleně, je plně odůvodněn jednak masivním provedením dané stavby, která sama o sobě zabírá prostor pro růst zeleně, a vychází též z obecně známé skutečnosti, že každý reklamní panel, aby mohl plnit svou funkci, vyžaduje, aby se v prostoru před ním nenacházela žádná vzrostlá zeleň, která by bránila ve výhledu na reklamu zobrazenou na panelu. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že klíčovým důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byl rozpor předmětné stavby, resp. změny v jejím užívání spočívající v prodloužení lhůty trvání této stavby, se záměry územního plánování, nikoliv rozsah, v jakém předmětná stavba negativně ovlivňuje rozvoj zeleně v dané lokalitě.

Ani žalobní námitka, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou předvídatelnosti zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, není důvodná. Žalobcovu oznámení změny v užívání předmětné stavby bylo vzhledem ke změně právní úpravy (přijetí nového stavebního zákona) správními orgány obou stupňů posuzováno podle jiného právního předpisu, než tomu bylo při povolení předmětné stavby, a žalobce se proto nemůže s úspěchem dovolávat předchozího rozhodnutí, jímž bylo předmětné reklamní zařízení na dočasnou dobu povoleno. Toto předchozí rozhodnutí, vydané podle jiné právní úpravy, nepředstavuje závaznou praxi, kterou by byl stavební úřad povinen při nově prováděném posouzení souladu oznámené změny v užívání stavby se záměry územního plánování podle § 126 odst. 3 nového stavebního zákona respektovat.

Pochybení žalovaného spočívající v tom, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl nesprávné označení katastrální území, v němž se předmětná stavba nachází, bylo v souladu s § 70 správního řádu zhojeno vydáním opravného rozhodnutí ze dne 12.1.2011 č.j. MHMP 33342/2011/OST. O tom, že se v daném případě skutečně jednalo o zřejmou nesprávnost, svědčí správné označení katastrálního území ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z něhož je zřejmé, že předmětem řízení byla stavba uvedená v oznámení žalobce.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková